

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: H.A.

Strona przeciwna: État belge

Sentencja

Artykuł 27 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca w związku z motywem 19 tego rozporządzenia i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które przewiduje, że sąd, do którego wniesiono skargę o stwierdzenie nieważności decyzji o przekazaniu, nie może w ramach badania tej skargi uwzględniać okoliczności zaistniałych po wydaniu tej decyzji, które mają kluczowe znaczenie dla prawidłowego stosowania tego rozporządzenia, chyba że ustawodawstwo to przewiduje szczególny środek zaskarżenia zapewniający rozpatrzenie ex nunc sytuacji zainteresowanej osoby, którego wynik jest wiążący dla właściwych organów, i który można wnieść w następstwie zaistnienia takich okoliczności, a skorzystanie z niego nie może być w szczególności uzależnione od tego, że zainteresowana osoba została pozbawiona wolności, ani od okoliczności, że wykonanie wspomnianej decyzji ma nastąpić wkrótce.

(¹) Dz.U. C 164 z 13.5.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Gdańsku – Polska) – AV

(Sprawa C-221/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2008/909/WSiSW – Artykuł 8 ust. 2 – 4 – Artykuł 17 ust. 1 i 2 – Artykuł 19 – Uwzględnienie do celów wydania wyroku łącznego wyroku skazującego zapadłego w innym państwie członkowskim, który ma zostać wykonany w państwie członkowskim, w którym ten wyrok łączny zostaje wydany – Przesłanki – Decyzja ramowa 2008/675/WSiSW – Artykuł 3 ust. 3 – Pojęcie „naruszenia wyroku skazującego lub jego wykonania”, które należy uwzględnić w nowym postępowaniu karnym wszczętym w państwie członkowskim innym niż państwo wydania orzeczenia]

(2021/C 217/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Gdańsku

Strony w postępowaniu głównym

AV

przy udziale: Pomorskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej

Sentencja

1) Wykładni art. 8 ust. 2–4 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., w związku z art. 17 ust. 1 i 2 oraz art. 19 tej decyzji należy dokonywać w ten sposób, że zezwalają one na wydanie wyroku łącznego obejmującego nie tylko jedną lub więcej kar uprzednio orzeczonych względem zainteresowanego wyrokiem zapadłym w państwie członkowskim, w którym ten wyrok łączny zostaje wydany, lecz również jedną lub więcej kar orzeczonych względem niego wyrokiem zapadłym w innym państwie członkowskim, które są wykonywane na mocy tej decyzji ramowej w pierwszym państwie członkowskim. Taki wyrok łączny nie może jednak prowadzić do dostosowania wymiaru lub rodzaju wspomnianych kar, wykraczającego poza ściśle granice przewidziane w art. 8 ust. 2–4 decyzji ramowej 2008/909, do naruszenia nałożonego w art. 17 ust. 2 tej

decyzji ramowej obowiązku zaliczenia pełnego okresu pozbawienia wolności już odbytego w stosownym wypadku przez osobę skazaną w państwie wydającym na poczet całkowitego okresu kary pozbawienia wolności, która ma zostać odbyta w państwie wykonującym, czy też do rewizji kar orzeczonych wyrokami zapadłymi w innym państwie członkowskim z naruszeniem art. 19 ust. 2 omawianej decyzji ramowej.

- 2) Wykładni art. 3 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej w związku z jej motywem 14 należy dokonywać w ten sposób, że zezwala on na wydanie wyroku łącznego obejmującego nie tylko jedną lub więcej kar uprzednio orzeczonych wyrokiem zapadłym względem zainteresowanego w państwie członkowskim, w którym zostaje wydany ten wyrok łączny, lecz również jedną lub więcej kar orzeczonych względem niego wyrokiem zapadłym w innym państwie członkowskim, które są wykonywane na podstawie decyzji ramowej 2008/909, zmienionej decyzją ramową 2009/299, w pierwszym państwie członkowskim, pod warunkiem przestrzegania we wspomnianym wyroku łącznym warunków i ograniczeń wynikających z art. 8 ust. 2–4, art. 17 ust. 2 i art. 19 ust. 2 decyzji ramowej 2008/909 ze zmianami w odniesieniu do tych ostatnich kar.

(¹) Dz.U. C 280 z 19.8.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court – Irlandia) – Friends of the Irish Environment Ltd / Commissioner for Environmental Information

(Sprawa C-470/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Konwencja z Aarhus – Dyrektywa 2003/4/WE – Prawo dostępu do informacji o środowisku będących w posiadaniu organów władzy publicznej – Artykuł 2 pkt 2 – Pojęcie „organu władzy publicznej” – Pojęcie organów lub instytucji pełniących funkcje o charakterze sądowym – Informacje zawarte w aktach zakończonego postępowania sądowego]

(2021/C 217/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Friends of the Irish Environment Ltd

Strona pozwana: Commissioner for Environmental Information

Przy udziale: Courts Service of Ireland

Sentencja

Artykuł 2 pkt 2 dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG należy interpretować w ten sposób, że nie reguluje on kwestii dostępu do informacji o środowisku zawartych w aktach sądowych, ponieważ ani sądy, ani organy lub instytucje pozostające pod ich kontrolą i, co za tym idzie, w ścisłym związku z tymi sądami, nie stanowią „organów władzy publicznej” w rozumieniu tego przepisu i nie wchodzi zatem w zakres zastosowania tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 280 z 19.8.2019.